
OOG IN AL: HET HUIS EN ZIJN BEWONERS

De geschiedenis van de wijk Oog in Al, die vanaf ca. 1920 als woonwijk betekenis gaat krijgen, is nauw verbonden met de naam Everard Meyster. De Everard Meysterlaan in Oog in Al houdt de herinnering vast aan de „dolle jonker“ die een rol speelde in de ontstaansgeschiedenis van de wijk. Slechts weinigen zullen zijn naam in verband brengen met het huis in het park, waar nu de bibliotheek en de muziekschool in Oog in Al gevestigd zijn.

Everard Meyster is in 1617 in Utrecht geboren, afkomstig van oude adel. Zijn moeder was een de Bruyn van Buitenwegh, een zuster van Govert de Bruyn, die stichter was van het hofje van Nieuwkoop in Den Haag. In 1649 huwde hij met de rijke, aanzienlijke joffer Agatha Schaap van den Dam¹⁾. Na zijn huwelijk vestigde hij zich in Amersfoort. Daar bezat hij de buitens Nimmerdor en Doolombergh^{2,3)}. Als katholiek edelman kon hij in die tijd geen openbaar ambt bekleden. Zijn rijkdommen en tijd besteedde hij aan het aanleggen van luthoven en het dichten in welsprekende bewoordingen.

Hij is het meest bekend geworden door de intocht van de Amersfoortse kei. Deze kei, een buitengewoon grote zwerfsteen, liet hij door de burgerij van Amersfoort binnen de stad brengen. De kei zou, op een voetstuk geplaatst, moeten blijven herinneren aan de toen gesloten vrede met Portugal.

Op 7 juni 1661 vond de feestelijke intocht plaats van de grote keisten, getrokken door de burgerij⁴⁾. Everard Meyster ging voorop, gevolgd door trompetters te paard en een groot aantal koetsen en ruiters. Bovenop de versierde steen hield zich een trompettist in evenwicht. Een wagen met bier, tabak en krakelingen die op kosten van Meyster werden uitgedeeld, besloot de stoet.

Meyster had zijn vrienden en kennissen uitgenodigd met een stroobiljetje:

„Wie onse klucht behaagt
Die komt als 't morgen daeght,
Bij al de Keysche gecken
die aan haar eigen Keysteen trekken,
in't Nimmerdorsche groen.“

De Amersfoorters voelden zich naderhand voor gek gezet. Zij haalden zich door deze gebeurtenis de spot op de hals van het hele land: spotschriften en spotdichten werden erop gemaakt, zelfs een schimpmedaille. De meeste spotgedichten legden verband met de keisnede-operatie, een specialisme van de toenmalige kwakzalvers. Om patiënten met hoofdpijn te genezen verwijderden zij een „stuk steen“ uit de hensen. Wie in het heil van zo'n behandeling geloofde, werd echter door de meesten als zot beschouwd.

„Wie zal der Keyen Key in Meysters kop genezen“ vroegen de hekeldichters zich af⁵⁾.

Om de spot te beantwoorden schreef Meyster een klucht: „De keikluchte van Jok en Ernst“. Hierdoor werd het alleen nog maar erger: De Amersfoortse bevolking keerde zich tegen hem, zodat Meyster in 1662 naar zijn geboortestad Utrecht vertrok.

In Utrecht liet hij een huis bouwen aan de Van Buerenstraat. Ter gedachtenis aan zijn Amersfoortse „meesterstuk“ noemde hij het huis „de Krakeling“. Het trekijzer van de bel kreeg die vorm en boven het poortje tussen de stal en het huis liet hij een kei inmetellen. Hij kreeg het van de Vroedschap gedaan dat de van Buerenstraat voortaan Keistraat werd.

„Uytrecht, de Parel van Euroop, een puyckstad aller steen in 's weerelds ommeloop“ zegt M. in zijn *Berijmde Policy*. Dit zou het eerste deel worden van de Meysterlijke werken (1668), maar verder zijn geen delen verschenen. „Onsamenhangende beschouwingen in duistere taal“ zegt B. ten Brink hierover. Ten Brink meent, dat Meyster's dichterlijke begaafdheden niet groot waren, maar dat hij „gezellig, gastvrij en mild in hoge mate, niet van kunsttalenten en satirieke luim ontbloot, al spoedig een drom van bewonderende vrienden en pulpoëten tot zich trok, die met verenigde krachten zijne dichterlijke begaafdheden ten hemel verhieven en hem in zijn soms wonderlijke invallen aanvuurden. Maar ook bezat hij diepe ernst en ware godsvrucht, was praktikaal een oprecht katholiek die de menselijke vonden en toevoegsels in het Kerkelijke op hunne waarde durfde schatten“⁶⁾.

In 1669 verscheen van Everard Meyster het dichtbundeltje: „Kortbondige Gebeden; bestaende in onverdoelde Herts-toghten voor den verdoelden Zondaars uytgestort om uyt den wegh van Doolingen te raecken“. Op het titelblad prijkt het wapen van Meyster. De bijschriften 'Virtute proba magistrum' en 'Justi fructus non perit' zeggen: Beoordeel de meester/het meesterwerk in deugdzaamheid, en: Wat een rechtvaardige heeft voortgebracht, gaat niet verloren.

Aan een knik in de Leidsche Vaart liet Everard Meyster in 1664 een buitenplaats bouwen. Deze vaart was toen kort geleden gegraven als onderdeel van de uitbreidingsplannen van Hendrick Moreelse. De fraai gelegen buitenplaats kreeg de naam *Oog in Al*, omdat Meyster vandaar een uitzicht had op de stad en de hele omgeving.

Het huis was breed en ondiep en bestond uit twee verdiepingen in een tuin met geschoren hagen met bijbehorende koepel. Het zeven ramen brede front was naar de stad gekeerd⁷⁾. Vanuit zijn huis zou hij de

Portret van Everard Meyster en titelblad met zijn wapen. 1669. GAU

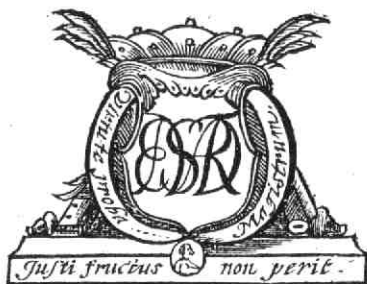
Kort-bondige Gebeden, Bestaande in On-verdoolde Herts-toghten,

VOOR

Den verdoolden Zondaars uytgestort, om uyt den
Weg van Doolingen te raecken: Dat God
aan haar, aan my, en wiehet zy,
vergun.

Beschreven en berijmt,

DOOR

— Deus exorabilis ille est,
Si modo praesentes viderit ille precet. Propert. Lib. 2.

TOT UTRECHT,

Gedruckt by JOHANNES RIBBIUS. Anno 1669.

stadsuitbreiding kunnen gadeslaan, waarvoor Hendrick Moreelse, lid van de Vroedschap, plannen had gemaakt^{8,9}). Zelf ontwierp Meyster een nog veel ambitieuzer plan.

Van zijn hand verschenen in 1670 twee gedrukte pamfletten: „Deductie ofte bewijsselijke bedencing: belangende de Eemsche zeevaard op Stichtsche eygen bodem nut-dienstelijk te graven”, en „Gerijmde bedenkingh, of, ontwerp om Utrecht op zijn schoonst en sterkst te vergrooten”.

„Geschriften die ten onrechte beschouwd zijn als slappe extracten van de Deductie van Hendrick Moreelse”. „In tegenstelling tot veel historici beschouwd ik deze voorstellen als serieuze plannen”. (Ed Taverne).

Meyster's plan behelsde een directe verbinding van de stad Utrecht met de Zuiderzee door middel van een haven in de noord-oost hoek van de stad opgenomen in een groot fortifikatiesysteem van 30 bolwerken, en een nieuw te graven kanaal naar de Zuiderzee. Het plan hing samen met de totale uitbreiding van de stad. Dit in tegenstelling tot het plan van Moreelse, waarin alleen uitbreiding naar de westzijde van de stad was opgenomen. Een royale vergroting zou volgens hem uit militair oogpunt meer verantwoord zijn en minder

kosten dan een vergroting in fasen. Zijn doel was de bevolking te beveiligen en de sociaal-economische positie te versterken. Hij heeft zich laten adviseren door de militaire specialist Bernard de Roy¹⁰). Zijn stedsbouwkundige plan was een vaart rond de hele stad te graven evenwijdig aan de stadsbuitengracht. Hij stelde voor daarbinnen vierkante woonblokken te maken: alle even groot om het totale woonklimaat te verbeteren, anders dan Moreelse die hoofd- en nevengegrachten wilde maken met dure en goedkope erven:

„niet hoekig maar vierkant in all' sijn leën verdeeld met waateren doorsneën om af, en aan te komen aen yder huys een hof, op alle grachten boomen.”

Binnen en buiten de wallen zouden meer dan 100.000 bomen geplant moeten worden.

Als katholiek edelman ging Meyster in op de intolerantie op godsdienstig gebied in de Republiek. In het nieuwe stadsgedeelte moest godsdienstvrijheid zijn door ruimte te maken voor kerken van allerlei christelijke richtingen.

De Franse bezetting van 1672 tot 1674 maakte een eind aan de welvaart en de plannen voor stadsuitleg werden pas weer aktueel in de negentiende eeuw, met name die van Moreelse.

Exterieur van de buitenplaats Oog in Al (het thee-huis) 1923-1935. GAU Top. Atlas G. 1. 55.

Everard Meyster nam in 1673 zitting in de Raad van Utrecht als voornaam katholiek om „ten minste zoo veel kwaad te voorkomen als hem doenlijk was“.

De stedebouwkundige plannen die Meyster in zijn pamfletten uiteenzette, tonen veel gelijkenis met „De Zeestraet“ van Constantijn Huygens, die sekretaris was van de prins-stadhouder, bouwmeester en dichter.

Huygens en Meyster hebben elkaar ontmoet toen Huygens een reis maakte langs verschillende buitenplaatsen (van 23 augustus tot begin september 1669)¹¹). In Amersfoort zou Huygens het buiten van zijn vriend Jacob de Bijze bezoeken, die hij echter niet thuis trof. Huygens maakt hiervan vermelding:

„In sté geluckte mij het Meesterlijk ontmoeten van die aen Nimmerdor sijn Meesterstuck gewrocht en Doolombergh in 't sand aan 't groeien heeft gebracht.“

Nimmerdor, het eerste buitenverblijf van Meyster (in 1655 zeker voltooid, Anna G. Bienfait) werd aangelegd met uitsluitend groenblijvende heesters en planten. Zelfs het boekje „Nimmerdor berijmt“, in 1667 uitgegeven, is groen, ook de drukinkt, zodat het moeilijk leesbaar is.

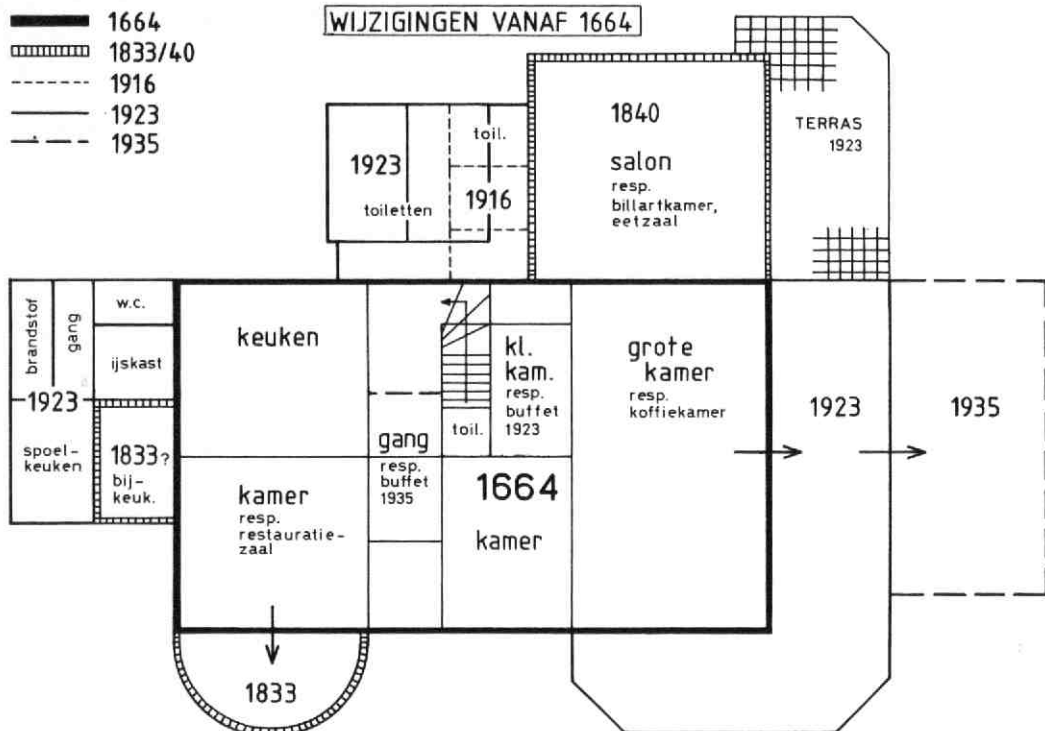
„'t Is Nimmerdor rontsom van boven en ter zijen Een Groenesteynsch gebouw, beset met Enterijen en Van grof en fijne Spar, van Eylof (klimop) en van Palm

Van Hulst en Sevenboom, doormengt met Echoo's galm.“

Over Doolombergh gaf Meyster in 1669 ook een boekje uit: „Des Weereld's Dool-om-bergh otdoold in Dool-in-Bergh“, met plattegrond van huis en doolhof. Het gedicht over Doolombergh wordt voorafgegaan door een Nutnodighe Waerschouwing aen alle des Weerels Doolomberghers in alle ijdele ijdele heen verdoold. Zinnebeeldelijck verbeeld door 't zinnebeeld op den Koebelkruyen van Doolenbergh staande. Op de plattegrond staat op de koepel een figuurtje met een kijker dat daar klaarblijkelijk de ijdelheid verbeeldt, en tevens van het uitzicht geniet. Een dergelijk figuurtje zou ook op de koepel bij Oog in Al kunnen hebben gestaan, zoals de tekening van D. Verrijck toont⁷). De koepel is op dit moment tot een ruïne vervallen. In de wijk wordt actie gevoerd om het gebouw te herstellen¹²).

De ontmoeting met Huygens in 1669 en de jaren van uitgave van de boekjes over Nimmerdor en Doolombergh wijzen uit dat Meyster zijn beide huizen in Amersfoort aangehouden heeft na de geschiedenis met de Amersfoortse kei.

Het huis Oog in Al met zijn vier schoorstenen achter de koepel en de geschoren haag is te zien op de tekening van D. Verrijck(c)k (ca. 1780). Volgens de tekenaar is het huis links „De Kaygek“. Vreemd is het, dat op een oude kaart van Bernard de Roy uit 1696 het huis Oog in Al wel getekend staat, de Kaygek echter niet. Ook op de tweede bewerkte uitgave van 1740 komt het huis niet voor¹³).

Plattegrond benedenverdieping van de buitenplaats Oog in Al met gevelwijzigingen vanaf 1664 tot op heden. De indeling van de vertrekken is belangrijk gewijzigd.

Meyster, die in Amersfoort twee dicht bij elkaar staande buitens had en in Utrecht behalve Oog in Al ook nog De Krakeling bezat, zou mogelijk de eigenaar kunnen zijn geweest van dit verder onbekende huis. Of hij zelf dan ook zijn eigen spotnaam Keigek aan dit huis gegeven heeft is niet bekend¹⁴). Op de plaats van de Kaygek loopt nu het Merwedekanaal. Everard Meyster is op 23 december 1679 overleden en begraven in de Dom, op het Domkoor.

Het is mij niet bekend wie de buitenplaats Oog in Al bewoonden na de dood van Everard Meyster tot aan het begin van de negentiende eeuw.

Toen werd het huis bewoond door de familie Delbeek, die in 1833 en 1840 uitbouwen aan het gebouw toevoegde¹⁵).

In de half-ronde erker aan de zuidzijde is een steen gemetseld door Pieter Delbeek, 2 ½ jaar oud. De steen in de rechthoekige uitbouw aan de noordzijde van het gebouw is gemetseld door Jan Carel Delbeek jr. op 14 maart 1840. Mr. J. C. Delbeek, de eigenaar, was een zoon van Hermanus Delbeek en Joanna Caroline Pronckert, geboren 20-8-1805. Na zijn overlijden in 1869 is de inboedel, waaronder een bijzondere verzameling Oostindisch porselein en goud- en zilverwerk verkocht. Het Utrechts Provinciaal en Stedelijk

Dagblad¹⁶) maakt melding van een veiling van buitenplaats Oog in Al, het buitenverblijf Rhijnlust ten oosten van Oog in Al en de buitenplaats Rijnshoek tegenover de plaats Oog in Al. Het huis Oog in Al wordt als volgt beschreven:

No. 1 De AANGENAAM GESITUEERDE BUITEN-PLAATS OOG IN AL, gelegen te Utrecht onder Catharijne aan de Leijdsche Vaart op een kwartier afstand van de stad Utrecht, bestaande in eene logeabele solide betimmerde Heerehuizinge voorzien van 10 zoe Beneden als Bovenkamers, waaronder groote Zaal, allen behangen en de meesten van stookplaatsen voorzien, Keuken, Provisiekamer, Kelders en zolder met Dienstbodenkamer, voorts afzonderlijk staand gebouw, ingerigt tot Mangel en Striijkkamer, Koepel, Tuinmanswooning met annex Koetshuis en Stalling én voor paarden én hoornvee, Moestuinen, Broeierijen, Druiven- en Bloemkasten, Schuttingen met fijne vruchtbomen en verder bepotingen en beplantingen eveneens uitmuntend Weiland, alles te samen groot 7 bunders, 90 roeden, 76 ellen.

Op de veiling van 24 april 1869 zijn de huizen Oog in Al en Rhijnlust verkocht aan P. H. C. van den Broeke voor het bedrag van f 74.000,-. Rijnshoek werd gekocht door J. W. A. Diemont voor f 12.300,-.

Deze P. H. C. van den Broeke was steenfabrikant uit Lobith. Hij was exploitant van steenbakkerij De Middellaard in Vianen, Rhijnhoven in Hoograven en van Jacotra in Westraven. Hij was gehuwd met Josepha Cornelia Hendrina Bartha van Zijll, dochter van Hijmen Bart van Zijll van den Ham, ambachtsheer van Veldhuizen en Oudenrijn. Zij was enig erfgename van de bezittingen Welgelegen en Den Hommel¹⁷).

De bezittingen werden nog verder uitgebreid o.a. door de aankoop van Maria Hoeve op 26 juli 1864. Ten tijde van de aankoop van Oog in Al en Rhijnlust woonde het echtpaar van den Broeke op Welgelegen. Dat zij niet de bedoeling hadden in het aangekochte bezit te gaan wonen blijkt uit een advertentie op 28 april 1869, vier dagen na de veiling, waarin het buitengoed Oog in Al, 10 minuten afstands van het station Rhijnspoorweg, te huur wordt aangeboden.

Bij het overlijden van P. H. C. van den Broeke erfden de beide zoons Pieter Henrik en Guillam Henrik het hele bezit. Op 17 april 1890 vond er een boedelscheiding plaats, waardoor Guillam Henrik alleen eigenaar werd van Welgelegen, Pieter Henrik ging wonen op Oog in Al.

„Oog in Al, hoog lommerrijk buiten met een aardig koepeltje, ligt zich behaaglijk te spiegelen in den Ouden Rijn (Leidsche Vaart, Oude Rijn, Leidsche Rijn zijn benamingen voor hetzelfde water) die van hier over Leiden naar Katwijk het einde van zijn lijden nadert. De Utrechtsche jongens en meisjes gaan er 's zomers roeien en kersen eten zoals in het grootvaderlijk tijdperk Pietje Stastok deed“¹⁸).

Tot 1918 heeft Pieter Henrik van den Broeke van Ouderhijn op de buitenplaats Oog in Al gewoond.

De gemeente Utrecht was geïnteresseerd in het buiten met bijbehorende grond, groot 19.7039 ha. De reden was dat het westelijk stadsgedeelte door een park zeer in aantrekkelijkheid zou winnen, dat tevens ter vervanging zou dienen voor het park Nieuwoord, dat door de bouw van het Administratiegebouw van de spoorwegen zou gaan verdwijnen.

Het resterende twee-derde deel zou voor tuinwijkbebouwing worden bestemd. Bij de koop werd bepaald dat het huis Rhijnlust met tuin, tuinmanswoning, stal, tennisbaan enz. nog uiterlijk 25 jaar aan P. H. van den Broeke verhuurd zou worden.

„De in den huize Oog in Al bestaande badinrichting met pijpen, het in den tuin staande hondehok met ijzeren omheining en bijbehorende straat, het prieeltje en het hek om de tennisbaan zijn van den verkoop uitgesloten en blijven eigendom van den verkooper“¹⁹).

Voor de aanleg van het park werd gekozen voor een landschappelijk ontwerp met speelweide en een gedeelte tuin waarin muziekkuitvoeringen in de open lucht konden worden gehouden²⁰). In de winter van 1921/22 zijn een aantal werklozen aan het werk geweest bij terreinwerkzaamheden voor vorming van het plantsoen met heuveltjes en waterwerken.

Aan de studentenroeivereniging Triton werd een stuk grond in erfpacht gegeven voor de bouw van een botenhuis en een aanlegsteiger aan de Leidsche Rijn. Het botenhuis van de roeivereniging Batavier werd verplaatst naar de Jutphaseweg.

Het huis Oog in Al zou worden ingericht als theehuis of melkschenkerij. Er waren veranderingen nodig om het landhuis voor zijn nieuwe bestemming geschikt te maken: „in de begane-grond-verdieping zijn te maken een restaurantzaal voor de eigenlijke thee- of melkschenkerij en voorts een enigszins hooger gelegen biljartzaal en een leeskamer; langs den zuid- en den westkant (moet zijn: oostkant, J. H. M. Pijl-Marsman) is een ruime waranda gedacht met uitzicht over het grasveld naar den Leidschen Rijn. De bovenverdieping biedt gelegenheid tot het maken van een vergader- en feestzaal en het inrichten van woonruimte voor den pachter. Te maken kosten: f 16.000,-“. De exploitatie van de theeschenkerij nam gedurende de eerste drie jaren op zich de heer B. N. van den Burg, die reeds het koffiehuis De Hommel van de gemeente pachtte²¹).

Op 23 maart 1923 werd het theehuis geopend. „De zalen prijkten met groen en bloemen, vooral bijeengebracht voor de ramen. Het geheel maakt een zéér warmen, gezelligen indruk. Beige gordijnen met blauwe randen harmonieeren volkomen met de kleuren in de verschillende vertrekken die nu volledig gestoffeerd waren en door hun intiem interieur in aangename tinten, algemeen werden bewonderd. De burgemeester en de raadsleden werden door dhr. van den Burg rondgeleid, beneden zoowel als boven“²²).

Veel Oud-Utrechters zullen zich het theehuis/restaurant herinneren. Clare Lennart schrijft:²³).

„Ik herinner mij nog dat het als theehuis en restaurant geëxploiteerd werd. Je kon er heerlijk en vooral erg rustig aan het water zitten, want er kwam bijna niemand. Om het huis en de tuin met zijn zwaar geboomte hing een sfeer van in zichzelf gekeerde vereenzaming. Het nieuwe park Oog in Al heeft echter niets van deze dromerige triestheid. Het is een bekoorlijk klein park met veel bloemen, mooie boomgroepen en een hertenkamp - een bezoek ten volle waard“.

P. H. Ritter:²⁴). „In een gezelschap van letterkundigen dat op Oog in Al een maaltijd kwam gebruiken zei Lodewijk van Deyssel: 'Disgenoten, ik begrijp niet tot welke onbetamelijkheden men ons hier wil verleiden. Oog in Al dat is een apotheose van indiscretie'“.

C. C. S. Crone:²⁵) „Bij Oog in Al hoorde hij doedelzakken en gehinnik van paarden. De verliefde paren vluchtten op geschetter van 'Soldaatje met je blauwe broek' en overal fladderden vleermuizen“.

In 1935 werd een aanbouw aan de koffiekamer gemaakt en werden nog enkele verbeteringen aangebracht²⁶).

Door het uitbreken van de oorlog kreeg het gebouw echter een andere bestemming: het werd onderkomen voor Duitse en later Canadese militairen. Dit werd het begin van een sterke achteruitgang van het gebouw. Na bijna tien naoorlogse jaren is het huis tot een vochtige spelonk vervallen. „Een verveloos en vermolmd gebouw is overgebleven van de eens zo seigneurale buitenplaats. Het interieur vormt een

frappant voorbeeld van de mensonwaardige en mensonterende toestanden waartoe de woningnood leidt. Acht tot tien gezinsverbanden hebben gepoogd in het in 1946 reeds uitgeleefde gebouw een onderkomen te vinden'' Dit waren uit Nederlandsch-Indië gerepatrieerden.

„Maar zie niet hoe! Nagenoeg alle woonvertrekken zijn verweerd door het vocht. Behang laat los van de muren, deuren klemmen en trekken krom, de plafonds zijn doordrenkt van lekwater en de vloeren vertonen grote bobbel, ook al door de vochtwerking. De grote hal op de benedenverdieping is met schotten van board verdeeld in een aantal hokken waar gezinnen hebben gewoond''²⁷⁾.

Dan (1956) daagt een betere toekomst. Er zijn verschillende gegadigden voor het gebouw. De plannen om er een nieuw theehuis en tevens wijk- en vergadercentrum van te maken worden door de gemeente afgewezen. Deze wil het gaan verhuren aan de openbare leeszaal en bibliotheek die er het zo vurig gewenste filiaal voor Oog in Al kan vestigen, aan de Utrechtse Muziekschool en aan de wijkvereniging. Er kwam een voorlopige wijziging in de plannen. Het huis Oog in Al werd in 1958 grotendeels ingericht als noodgebouw voor de Dominicuschool die dringend uitbreiding nodig had. De Bescherming Bevolking betrok het gedeelte met de ronde erker²⁸⁾.

Pas in 1961 werden de wijkvereniging en de bibliotheek op de benedenverdieping, de muziekschool op de bovenverdieping van het gebouw gehuisvest. De bibliotheek werd de zesde en „meest modern ingerichte'' bibliotheek in Utrecht. Als bijzonderheid werd in het Nieuw Utrechts Dagblad²⁹⁾ opgemerkt dat het een zg. open bibliotheek is, waar de lezer zelf zijn keuze uit de boeken mag bepalen, terwijl kranten, tijdschriften, encyclopedieën, atlanten, woordenboeken e.d. vrij in de leeshoeken geraadpleegd kunnen worden. Dit i.t.t. het systeem van de gesloten uitleening dat toen nog veel gehanteerd werd, waar de boeken voor de lezer uit het magazijn gehaald werden. De startkollektie van 5500 banden is inmiddels uitgegroeid tot 32.000 banden. Na een verbouwing in 1981 werd de gehele benedenverdieping bibliotheek, terwijl op de bovenverdieping nog steeds de muziekschool is gehuisvest.

De officiële presentatie van het boek „Buitens binnen Utrecht'' van C. C. S. Wilmer, waarin een overzicht wordt gegeven van de tientallen voormalige buitenplaatsen in Utrecht, vond op 8 oktober 1982 plaats in de Openbare Bibliotheek Oog in Al, een zeer toepasselijke omgeving voor dit boek.

Als u eens in de gelegenheid bent, volg dan de raad van Clare Lennart op en bezoek het huis Oog in Al, een van de weinige nog bestaande buitenplaatsen in Utrecht.

Spotvogelstraat 29
6921 KT Duiven

José H. M. Pijl-Marsman
(van 1981-1984 werkzaam
in de Openbare bibliotheek
Oog in Al)

Noten

1. Nieuw Nederlands Biografisch woordenboek. Dl. IX Leiden 1933. Meyster, Everard. Artikel R. Zuidema. p. 671, 672, 673.
2. Spiegel Historiae. Februari 1986. Hamer, Dianne en W. G. J. M. Meulenkamp. Everard Meyster, een 17de eeuwse zonderling. p. 54-59. Binnenkort zal er van hun hand een biografie van E. M. verschijnen in de Amersfortia-reeks.
3. Bienfait, A. G. Oude Hollandsche tuinen. 's-Gravenhage, 1943. p. 207-211.
4. Utrechtse Volksalmanak 1855. Intocht Amersfoortse kei. p. 94-107.
5. Amersfoort feest rond zijn kei. Algemeen Dagblad 30-8-'86.
6. Brink, B. ten. Everardus Meyster; een Stichtsch poëet uit de zeventiende eeuw. Utrecht, 1873.
7. Wilmer, C. C. S. Buitens binnen Utrecht. Vianen, Kwadraat, 1982. p. 44-46.
8. Jaarboek Oud Utrecht 1972. 134-137. De stadsuitbreidingsplannen van Hendrik Moreelse.
9. Taverne, E. In het land van belofte: in de nieuwe stad. Ideaal en werkelijkheid van de stadsuitbreiding in de republiek 1580-1680. Maarssen, 1978. p. 247-266.
10. Plattegrond van de nieuwe stadsuitleg door Bernard de Roy. Gravure van A. Winter uit „Gerijmde Bedenkingh'' (Utrecht, 1670) GAU.
11. Bienfait, A. G. Oud Hollandsche tuinen. 's-Gravenhage 1943. p. 113, 114.
12. Utrechts Nieuwsblad 10-4-1986. Deze aktie is inmiddels verlopen, en op dit ogenblik (maart) 1987, staan nog slechts enkele brokstukken van de muren overeind.
13. Nieuwe kaart van den Lande van Utrecht, 1696, facs. met een inl. van A. H. Sijmons. 2e bew. dr., 1740. Alphen aan de Rijn, 1973.
14. Maandblad Oud Utrecht 1953; Tekeningen van D. Verrijck p. 94, 95.
15. Aa, A. J. van der. Aardrijkskundig woordenboek der Nederlanden. Gorinchem, 1846.
16. Utrechtsch Provinciaal en Stedelijk Dagblad 1869: 29 maart, 8, 19, 23, 26, 28, 29 april.
17. Oranje-contact; juli, november 1961.
18. Dokkum, J. D. C. van. In en om Utrecht. Utrecht, 1900.
19. Gedrukte verzameling 1918. GAU Aan den Gemeenteraad. No. 417 O. W. Aankoop Oog in Al.
20. Gedrukte verzameling 1921. GAU Aan den Gemeenteraad. No. 3569/22 O. W. Stratenplan en parkaanleg Oog in Al.
21. Gedrukte verzameling 1922. GAU Aan den Gemeenteraad. No. 4859/13, 4935/5 Aanleg Oog in Al Theeschkerij en Triton, Bootenhuis Batavier.
22. Utrechtsch Provinciaal en Stedelijk Dagblad 23 maart 1923.
23. Lennart, C. Utrecht; stad en provincie. A'dam, Holland, c. 1962. p. 48, 49.
24. Ritter, P. H. Ontmoetingen met schrijvers. Z.j. p. 20.
25. Crone, C. C. S. Het feestelijk leven 1939. In: De schuiftrompet; verzameld proza; p. 85.
26. Gemeentewerken van Utrecht No. 01479. Inzending bestek. 11-2-1935.
27. Utrechts Nieuwsblad? 17-3-1956.
28. Nieuw Utrechts Dagblad 8-2-1958.
29. Nieuw Utrechts Dagblad 17-6-1961.